

Sygn. akt VIII Ka 548/ 13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Agnieszka Malewska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2013 roku

sprawy E. K.

obwinionego o czyny z art. 157 § 1 kw ; z art. 119 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 17 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIII W 346 /12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) jako 23% stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

E. K. został obwiniony o to, że:

1. w miesiącu czerwcu 2012 roku nie opuścił wbrew żądaniu osoby uprawnionej części działki o nr geod.(...)stanowiącej użytki zielone położonej w (...)gmina (...)należącej do B. K.tj. o wykroczenie z art. 157§1 k.w.

2. w miesiącu czerwcu 2012 roku z części działki o nr geod. (...)stanowiącej użytki zielone położonej w (...)gmina (...), wykosił i dokonał kradzieży pierwszego pokosu trawy o wartości 240 zł. na szkodę B. K.tj. o wykroczenie z art. 119§1 k.w.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w S. wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII W 346/12 obwinionego E. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na mocy art. 119§1 k.w. w zw. z art. 9§2 k.w. skazał go na karę grzywny w wysokości 300 złotych.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. R. kwotę 398,52 złotych, w tym kwotę VAT 74,52 złotych tytułem obrony sprawowane z urzędu.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty i obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych oraz obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obwiniony E. K.. Wskazując na błędne rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji wniósł o uniewinnienie go od postawionych mu zarzutów, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego obwiniony nie zgodził się z oddaleniem przez Sąd Rejonowy złożonych przez niego wszystkich wniosków dowodowych, nie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy do wyceny trawy oraz z oparciem ustaleń faktycznych na nieobiektywnej i stronniczej opinii biegłych geodetów. Wskazał, że jest posiadaczem przedmiotowej części nieruchomości, a po wznowieniu w dniu 17 maja 2013 roku granic działek (...)należącej do E. K.i (...)należącej do B. K.,wyjaśniło się, że to B. K.zajmuje część działki (...)E. K.”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obwinionego E. K. jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Podniesiona przez apelującego argumentacja na poparcie wyrażonego stanowiska odnośnie błędnego rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji nie zyskała aprobaty Sądu Odwoławczego i nie mogła doprowadzić do podważenia zaskarżonego orzeczenia.

Analizując w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy zasadność rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy nie dopatrzył się błędów w zakresie ustalonego stanu faktycznego, na którym głównie skupia się uwaga apelującego. Z akt przedmiotowej sprawy, jak również pisemnych motywów wydanego orzeczenia wynika, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, w oparciu o ujawnione w sprawie dowody, które w powiązaniu ze sobą należyte rozważył i wywiódł jedynie możliwe, logiczne wnioski, odnośnie sprawstwa obwinionego w zakresie obu zarzucanych mu czynów.

Jednocześnie zaskarżony wyrok Sąd właściwie uzasadnił, poddając całokształt ujawnionego w sprawie materiału dowodowego analizie, przeprowadzonej z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, co pozostaje w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k. stosowanego w sprawach o wykroczeniach w oparciu o art. 8 k.p.w.

W szczególności nie budzą zastrzeżeń ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oparte na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, a mianowicie B. K., A. K., K. K. (1), T. K.i P. I., a także opiniach biegłych geodetów S. W.i Z. P.. To głównie na podstawie powyższych dowodów Sąd I instancji słusznie ustalił, że to obwiniony E. K.w miesiącu czerwcu 2012 roku nie opuścił wbrew żądaniu osoby uprawnionej części działki o nr geod. (...)stanowiącej użytki zielone położonej w (...)gmina (...)należącej do B. K., również wykosił i zabrał z tej części działki pierwszy pokos trawy o wartości 240 zł. na jej szkodę.

Wbrew wywodom apelującego nie ulega wątpliwości, że w dacie czynu tj. w czerwcu 2012 roku osobą uprawnioną do działki nr (...), w tym stanowiącej użytki zielone części uwidocznionej na mapach sytuacyjnych sporządzonych zarówno przez biegłego sądowego S. W.jak i Z. P.była jej właścicielka B. K.(k. 28, k. 153). Oskarżycielka posiłkowa nabyła tę nieruchomość od swoich rodziców A.i K. K. (1)na mocy umowy darowizny zawartej w dniu 23 listopada 2011 roku i sporządzonej w formie aktu notarialnego (k. 278 – 281). Wcześniej (k. 282 – 283v) właścicielem tej działki (przed podziałem na działkę o nr (...)nosiła ona nr (...) był A. K.(postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 31 sierpnia 2004 roku dokonano rozgraniczenia według działek ewidencyjnych działek o nr (...)).

Nie ulega również wątpliwości, że w rozpatrywanym okresie tj. w czerwcu 2012 roku E. K. użytkował część działki nr (...) należącej do B. K.. Powyższe wynika nie tylko z zeznań przytoczonych na wstępie świadków, ale także z opinii obu biegłych. Dokonujący w tym okresie oględzin nieruchomości biegły Z. P. stwierdził, że obwiniony wykorzystywał rolniczo (zajmował) obszar działki nr (...) (k. 24 – 28). Tożsamy wniosek zawarł w swojej opinii biegły S. W. (k. 152 – 153).

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska apelującego odnośnie stronniczości w/w biegłych zwłaszcza, że nie wskazał on istniejących obiektywnie powodów, które mogłyby o tym świadczyć oraz nie wykazał, że jakiegokolwiek takiego rodzaju

zachowania stały udziałem biegłych. Nadto należy podkreślić, że Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 04 kwietnia 2013 roku nie uwzględnił wniosku obwinionego o wyłączenie biegłego sądowego S. W. i ta prawomocna decyzja nie budzi zastrzeżeń Sądu Odwoławczego.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji właściwie uznał opinie obu biegłych, sporządzone przez specjalistów w swojej dziedzinie za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Dodać jedynie należy, że nie zgadzając się z wnioskami biegłych jednocześnie składając wyjaśnienia obwiniony E. K. wskazał, że jest posiadaczem tej działki (k. 119v).

Wbrew jednak przekonaniu apelującego ustalenie granicy prawnej pomiędzy działkami i świadomość jej przebiegu (nawet pomimo braku wyraźnego zaznaczenia palami granicznymi) nakłada na obie sąsiadujące ze sobą strony do przestrzegania tej granicy. Jej nie respektowanie może bowiem prowadzić m.in. do odpowiedzialności za wykroczenie z art. 157§1 k.k. („karnej”). Odrębnie należy bowiem traktować ochronę prawa własności i posiadania na gruncie przepisów prawa cywilnego oraz ochronę prawno – karną przewidzianą w przepisach prawa karnego i prawa wykroczeń, w tym w przepisie art. 157§1 k.w.

W świetle powyższego mając na uwadze fakt, że obwiniony E. K. doskonale wiedział, że właścicielem użytkowanej przez niego działki jest B. K. (należy zwrócić uwagę choćby na toczące się od lat postępowania m.in. w sprawach o wykroczenia dotyczące przedmiotowej części działki nr (...), poprzednio (...)) i nie opuścił jej pomimo żądania uprawnionej, a nadto wykosił i zabrał z tej części działki pierwszy pokos trawy o wartości 240 zł. na jej szkodę wypełnił znamiona obu zarzucanych mu wykroczeń tj. z art. 157§1 k.w. i z art. 119§1 k.w.

Przy tym odnosząc się do zarzutów apelującego zauważyć należy, że Sąd I instancji przyjął wartość skradzionej trawy na kwotę 240 złotych na podstawie wskazania oskarżycielki posiłkowej (k. 90, k. 215), po którym obwiniony nie zgłosił podnoszonego w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy wskazując, że Sąd Rejonowy niezasadnie go oddalił. Po przesłuchaniu biegłego S. E. K. zgłosił natomiast inne wnioski dowodowe, które rzeczywiście zostały oddalone (k. 215v).

Nie ulega wątpliwości, iż wyrazem realizacji prawa obwinionego do obrony, jest prawo składania wyjaśnień, jak i wniosków dowodowych (art. 39§1 k.p.k.). Sąd nie jest jednak związany wnioskiem dowodowym strony. Oddalenie wniosku oznacza niedopuszczenie dowodu i jest ono możliwe jedynie z powodu okoliczności przewidzianych enumeratywnie w treści przepisu art. 170§1 k.p.k. w zw. z art. 39§2 k.p.w., w tym m.in. gdy okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 170§1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 39§2 k.p.w.).

Jakkolwiek Sąd I instancji nie wskazał podstawy prawnej oddalenia wniosków dowodowych zarówno obwinionego, jak i oskarżycielki posiłkowej, to uchybienie to samo w sobie nie miało żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Zważywszy, że zarówno przesłuchanie świadków na okoliczność obecności W. K. na gruntach podczas oględzin, jak i treść materiału aktowego wymienionej sprawy cywilnej nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Konkludując stwierdzić należy, że w sprawie brak jest podstaw do uznania, jak chce tego skarżący, iż Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Podstawą taką nie może być z pewnością okoliczność poczynienia odmiennych ustaleń przez Sądy orzekające w innych sprawach o wykroczenie. W art. 8 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. została bowiem określona zasada samodzielności jurysdykcyjnej, zgodnie z którą Sąd orzekający w sprawie o wykroczenie samodzielnie kształtuje zarówno faktyczną, jak i prawną podstawę każdego rozstrzygnięcia i nie jest związany ani orzeczeniem Sądu orzekającego w sprawie o wykroczenie zapadłym w innej sprawie, ani też ustaleniami faktycznymi przyjętymi za jego podstawę.

Na marginesie odnosząc się również do argumentacji obwinionego E. K., że po wznowieniu w dniu 17 maja 2013 roku granic działek (...) należącej do E. K. i (...) należącej do B. K., „wyjaśniło się, że to B. K. zajmuje część działki (...) E. K.” wskazać należy, że powyższe pozostaje jedynie w sferze jego twierdzeń. Niezależnie od tego podkreślić należy, że w przedmiotowej sprawie rozpatrywana jest odpowiedzialność obwinionego w ramach, również czasowych zarzuconych

mu czynów za nie opuszczenie działki nr (...)należącej do B. K.i kradzież trawy z tej działki, z czym związana jest świadomość obwinionego odnośnie przebiegu granicy prawnej pomiędzy jego działką o nr (...)i wskazaną działką (...)– w czerwcu 2012 roku.

Zastrzeżeń w ocenie Sądu Okręgowego nie można również mieć do orzeczonej wobec obwinionego E. K. kary 300 zł grzywny, bowiem jest ona adekwatna i współmierna do wagi popełnionych przez obwinionego wykroczeń, a nadto spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i prewencyjne.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.).

O kosztach należnych obrońcy z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na mocy § 14 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 2 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 162, poz. 1348).